

Ivana Kuglerová

Otcova krev

Řev rval uši. Slova přisprostlé odrhovačky se mísila s povzbudivými výkřiky. Odkopla jsem prázdný korbel a prohnula se v další otočce. Stůl zaskřípěl pod mou vahou. Loutna drnčela a přiovilý bard mlátil do strun. Tanec mě strhával, vír pohybů a rozmazané šmouhy barev. Pot pálil v očích a dech ztěžkl únavou a vypitým vínem. Motala se mi hlava. Zapotácela jsem se a zahihňala se divným, cizím smíchem. Vzduch páchl kouřem a lacinou kořalkou. Žoldák, rozvalený na lavici, se pobaveně zašklebil. Viděla jsem jeho obličej skrz narudlou mlhu. Seskočila jsem ze stolu. Podlaha se zhoupla jako paluba lodi na rozbouřeném moři. Těžce jsem dosedla muži do klína.

"Už mám dost," odhrnula jsem si z čela zpocené vlasy. I hlas mi zněl cize.

"Bylas perfektní," žoldákovy ruce mě sevřely v pase, kdybych se snad pokusila vstát.

Zůstala jsem sedět. "Jmenuju se Šeral."

Vrzly dveře a do krčmy vtrhl chlad noci. Žoldák mi přitiskl zpocenou blůzu na řadra. Vyzábělý muž v černém rouchu se vpotácel dovnitř. Špinavé spletence vlasů mu spadaly na ramena a oči nepřítčně zářily.

"Mrtví!" vykřikl chraplavě. "Všichni jsme

mrtví! Hnijeme zaživa ve svých zkažených tělech! Zrůdy nám berou zemi! A proč? Proč?"

Lidé ho znuděně pozorovali. Vybral si špatné místo. Tahle cháska na řeči fanatiků z Čisté země moc nedala. Žoldáci, zloději a vrazi, my všichni jsme se přižívovali na rozpadající se mršině světa.

"Hej, koho jste tentokrát upálili?" křikl obtloustlý chlápek.

"Nebo pověsili?" zeptal se vousáč s nakřivo srostlým nosem.

Příchozí ztišil hlas: "Čaroděje ze Saiské university. Zapálili jsme to sídlo zla."

Trhla jsem sebou. Sotva před měsícem jsem...

"Copak, *zajímá* tě to?" usmál se na mě žoldák. V mezeře mezi zuby mu uvízl kousek masa.

Zajímá? Ne, už jsem k nim nepatřila. Už ne. Na okamžik jsem si vzpomněla na přátele i nepřátele, které jsem nechala za sebou. Kolik z nich tam opravdu zemřelo a kterým se povedlo utéct? Ale to byla minulost.

"Ani ne," zašklebila jsem se a zavrtěla se mu na klíně.

Fanatik pokračoval v kázání. Nikdo ho neposlouchal. Vypadal hůř než zrůdy, proti kterým bojoval. Možná, že zatímco magie jedněm znetvořila těla nebo zničila mozek, jiné změnila daleko temnějším způsobem. Lidé se vrátili ke korbelům. Bard spadl i se židlí a chrápal.

"Máš tady zaplacený pokoj?" vytrhl mě žoldák z letargie.

Přikývla jsem. Svět kolem se roztočil. Už jsem ani nemusela tančit. Rozesmála jsem se.

"Fajn. Vem ten džbán s vínem."

Poslušně jsem popadla nádobu. Muž mě zvedl a vyrazil ke schodům. Víno vyšpláchno a polilo mi košili. Studilo na rozpálené kůži. Žoldák byl cítit potem a vzrušením.

Hlava se točila a doteky rozpalovaly až k nepříčetnosti. Rvali jsme ze sebe šaty a nenasytně se hltali rozpraskanými rty. Tělo se chvělo horečnou touhou, bolestným očekáváním naplnění, lačností bezedných propastí... Nevolnost mnou smýkla a žaludek zkroutila křeč. Vyklouzla jsem zpod mužova zpoceného těla a nahnula se přes okraj postele. "Co se děje?" zeptal se žoldák.

Projela mnou bolest a málem jsem si překousla jazyk, když jsem se pokusila odpovědět. Co se děje? To kdybych věděla! Třeštila mi hlava a tisíce jehliček se zabodávaly do kůže. Tohle nemohlo být vínem. Nevolnost povolila a já se opatrně posadila. A zrovna když mám narozeniny! I když to nikdo neví. Zkusila jsem se postavit. Nohy se mi trásly. Musím otevřít okno, jinak se udusím. Vlna křečí mě srazila k zemi. Začala jsem zuby. Jestli mi někdo dal jed... Ale proč? Zoufale jsem se pokoušela soustředit. Svět se začal točit a rozmazávat. Musím přivolat bránu! V tomhle stavu? Jako bych slyšela Sylviův hlas. Alkohol a sex nejsou dobré předpoklady pro magii. Hořící střecha nad hlavou taky ne, pomyslela jsem si s úšklebkem. Další vlna bolesti mi zalila vědomí. Kdybych si

dávala pozor! Jenže jak jsem mohla vědět... Celé tělo se napjalo a prohnulo jako luk. Měla jsem pocit, že se mi trhají šlachy a svaly odskakují od kostí. Jak se jenom jmenuje ten chlap v mé posteli? Zkusila jsem zakřičet, ale ozvalo se jenom tlumené zaúpění. Jestli tohle je umírání, tak knězi zase jednou lhali.

Něco jsem zaslechla. Někdo ječel. Jenže já to určitě nebyla.

Probral mě chlad. Opatrně jsem se zvedla na loktech a odtáhla se z vody. Co tady dělám? Už jsem se párkrát probudila nahá na divných místech, ale v rozbláceném korytě potoka? To musel být flám! A pak jsem si vzpomněla. Na bolest a na všechno ostatní. Jenže to pořád nevysvětlovalo, co dělám tady. Posadila jsem se. Musím si smýt z obličeje to bláto. Voda byla ledová. Bláto? Zaklela jsem. Obličej, ruce i hrud' jsem měla pokryté zaschlou krví. Ale zdálo se, že moje není. Kromě pár šrámů a modřin jsem neměla žádné zranění. Až na mezeru v paměti. Zauvažovala jsem o použití brány, ale tepající bolest v hlavě mě přesvědčila, že to není nejlepší nápad. Zatím budu muset řešit problémy prozaičtější cestou. Proč jsem do té pitomé hospody vůbec lezla a pila ten patok, kterému říkali víno? Zbytečná otázka. Když to na mě přijde, smutek, splín a to všechno, musím se prostě napít. Kdyby jenom proto, že mám narozeniny a nikoho, vůbec nikoho to nezajímá. Potřásla jsem hlavou. Fňukáním se nikam nedostanu. Vstala jsem a začal a prohlížet stopy. Kolem bylo všechno rozryté, jako bych zase dostala křeče. A dál... Nic. Vedly sem jenom jedny stopy. Vlčí. Zarazila jsem se. Něco tady nehrálo. Jak se ten vlk dostal

pryč? Asi to vzal korytem potoka, pomyslela jsem si nakonec. Ale stejně to uspokojivé vysvětlení nebylo. A problém, jak jsem se na tohle místo dostala já, to taky neřešilo. Žaludek se mi sevřel strachem. Nebo nevolností. Se zlou předtuchou jsem se vydala po stopách. Bylo to, konec konců, jediné vodítko.

Přikrčila jsem se v houští za krčmou. Vesničané pobíhali sem a tam a mávali kolem sebe všemi možnými i nemožnými zbraněmi. Vypadalo to jako před nájezdem. Až na to, že žádný nepřítel široko daleko nebyl. Využila jsem chvilky, kdy se mým směrem nikdo nedíval, a přeběhla ke stěně hospody. Musím co nejdřív sehnat nějaké oblečení. Pohyb bez něj je dost... Nepohodlný. Přikradla jsem se k přístěnku. Povedlo se mi vytáhnout se na nevysokou střechu budovy a doplazít se k nejbližšímu oknu. Naštěstí nikdo nebyl uvnitř. Stará západka na okenici dlouho nevzdorovala, a tak jsem se za okamžik válela na podlaze místnosti. Vypadalo to, že tenhle pokoj nikdo pronajatý nemá. Potřebovala jsem se dostat ke svým věcem. Opatrně jsem vzala za kliku. Zamčeno. Strašně nerada vykopávám dveře, ještě navíc naboso. Naštěstí zámek nebyl moc kvalitní, ale i tak jsem chvíli poskakovala po jedné noze a klela. Kdybych tak ukončila školu u Loginiho... Ten vyražel i pevnější zámky úderem dlaně. Jenže mě prodal. Bastard.

Vykoukla jsem na chodbu. Nikde nikdo. Pár metrů doleva a byla jsem ve svém pokoji. Ten se zamknout neobtěžovali. Všechno bylo zpřeházené, sedlové brašny vysypané a na zemi zaschlé skvrny od krve. Děsivé tušení se vrátilo. K čertu s tím! Začala jsem se probírat svými věcmi. Naštěstí nic nescházelo, kromě peněz, a těch jsem stejně měla sotva dost, abych zaplatila včerejší útratu. Rychle jsem se oblékla, ozbrojila, nacpala všechno ostatní do brašen a vyrazila. Musím se nějak dostat do stájí. Ať už se děje cokoli, čagu jim nenechám.

Byli dva. Pacholek od koní a můj známý z minulé noci. Skoro se mi ulevilo, když jsem ho poznala. Seděli na hromadě sena zády ke mně a o něčem se bavili. Kluka jsem zabít nechtěla a žoldáka jsem se potřebovala na něco zeptat. Nepříjemná situace. Boj by přilákal další vesničany a já chtěla mít čas osedlat si klisnu. Jenom hlupák by si myslel, že se ten zmatek kolem netýká mě. Nakonec jsem se rozhodla spoléhat na zdravý rozum prvního a pevnou lebku druhého z mužů. Potichu jsem odložila sedlové brašny a popadla meč obouruč. Rána na spánek se povedla. Žoldák se s tupým zaduněním svalil na zem. Kluk se otočil, oči rozšířené hrůzou.

"Cekni a seš mrtvej," zavrčela jsem s dostatečně, aspoň jak jsem doufala, výhružnou grimasou.

Zůstal stát s otevřenou pusou.

"Výborně. Teď se polož na břicho. Fofrem," popohnala jsem ho hrotem meče.

Provazů bylo kolem dost a roubík jsem udělala z jeho košile. Pak jsem zkontrolovala žoldáka. Dýchal. Pevně jsem ho sešněrovala. Opodál stálo vědro s vodou. Ale nejdřív práce, potom zábava. Pokud to bude zábava. Nebyla jsem si tím tak jista.

Popadla jsem sedlo. Čaga mě přivítala vyceněnými zuby.

"No jo, holka, já vím. Ale dneska není čas na hraní."

Zklamaneč zastříhala ušima. Nebyla kráska, vysoká, kostnatá a špinavě žlutá, ale lepšího koně jsem ještě neměla. Osedlala jsem ji, připevnila sedlové brašny a deku a sebrala z bedny v koutě trochu ovsu.

"To je do zásoby," odstrčila jsem její nenechavý čumák.

Teď, když jsem byla připravená rychle vyklidit bojiště, jsem si mohla popovídat se svým zajatcem. Kýbl vody a pár facek udělaly své. Žoldák se probral. Přitlačila jsem mu dýku na ohryzek.

"Ahoj," zašklebila jsem se na něj.

Vyděšeně zalapal po dechu.

"No co je, vidíš snad přízrak?"

Neodpověděl.

"Tak, dobře, dost hraní. Co se stalo v noci?"

Nechápavě na mě zíral.

"Neslyšels?"

"Já... Nevím, co chceš vědět."

"Všechno."

"No, nejdřív jsme... Já a ty..."

"To můžeš vynechat."

Přikývl. "Upadla jsi a zmítala ses na zemi. Hrozně mě to vyděsilo. Pak ses začala měnit."

"Měnit?" Tušení se vrátilo.

"Ty nevíš?" podíval se na mě s nedůvěrou. "Ve vlčici."

Zaklela jsem. Možná že lže, třeba mě jenom chce vyděsit... Věděla jsem, že mluví pravdu. Měl to vepsané ve tváři.

"A dál?" snažila jsem se, aby se mi netřásl hlas. Marně.

"Myslím, že jsem dost řval. Bylo toho na mě trochu moc. Pak přiběhl hostinský. Skočila jsi na něj a utekla."

Nelíbilo se mi to, ale musela jsem se zeptat: "Pokousala jsem někoho?" Znělo to absurdně.

"Ne, to ne."

Aspoň že tak, pomyslela si ta klidnější, praktičtější část mé mysli. Všechny ostatní části ječely hrůzou. Stačí, že mě všichni kolem budou chtít zabít, protože... Nemohla jsem to říct. Nemohla jsem na to ani myslet. Jenže jsem neměla na vybranou. Jsem vlkodlak. Zrůda. Jako by nestačilo, že jsem nedoučená děvka, nedostudovaná vražedkyně a čarodějka, která zdrhla z univerzity. Teď jsem ještě vlkodlak. Připadalo mi to jako hloupý vtip. Špatný sen. Určitě je to špatný sen, a až se ráno probudím... Keci..

"Díky," kývla jsem na žoldáka a vyrazila k vratům.

"Šeral..."

"No?" ohlédla jsem se.

"V posteli seš fakt dobrá."

Rozesmála jsem se hloupým, hysterickým smíchem. Styděla jsem se za ten zvuk, plný potlačované hrůzy. Ale nedokázala jsem to zastavit. Za chvíli se mi povedlo trochu se uklidnit. Opatrně jsem odsunula závoru. Vyhoupla jsem se do sedla. Musela

jsem si lehnout klisně na krk, abych nevzala hlavou o trám, až budu vyjíždět. Pak bych byla praštěný vlkodlak, pomyslela jsem si s absurdním humorem odsouzených k smrti.

"Tak, holka, teď jim ukážeme, jak umíš běhat," zašeptala jsem Čaze do ucha.

Klisna rozrazila vrata hrudí. Lidé křičeli a mávali zbraněmi. Ve tvářích měli podivnou směsici vzteku a hrůzy, kterou jsem často vídávala. Jenže teď patřila mně. To vědomí mi bušilo ve spáncích rozbouřenou krví. Chlápek s vidlemi v ruce se pokusil postavit se mi do cesty. Uskočil na poslední chvíli. Blázen. Večer se bude chlubit svým hrdinstvím. Prohnala jsem se kolem dalších mužů a řítila se pryč. Jako bych mohla utéct sama před sebou! Několik šípů mě minulo velkým obloukem. Ještě že se do štvance nezapojili včerejší návštěvníci krčmy. To už bych byla mrtvá. Ale tahle sebranka pro vesničany nepracuje. Na cestu vběhlo děcko. Jeho smůla. Čaga vybrala zatačku, podkovy zaskřípěly o kámen a já zaklela. Z vedlejší ulice vyjel vůz. Ženská, která na něm seděla, jenom pustila opratě a zírala. Nebyl čas zastavit. Zvedla jsem se ve třmenech a zaryla paty klisně do slabin. Skočila. Ozvalo se ošklivé křupnutí kostí a výkřik bolesti. Čaga dopadla na zem, klopýtla, ale srovnala krok a letěla dál. Ohlédla jsem se. Ženská už na voze nebyla. Koutkem oka jsem zachytila cosi černého. Jezdec s vlajícím pláštěm. Zastavil před vozem a jeho velký kůň se vzepjal. Na tom muži bylo něco povědomého. Ale neměla jsem čas o tom přemýšlet. Domy mizely za mnou. Za chvíli se ztratily i obdělávaná pole a pastviny. Vjela jsem do lesa. Dál, pořád dál. Musím se probudit, musím... Přitáhla jsem otěže. Čaga se leskla potem, ale dech měla klidný. Otočila jsem se v sedle. Zdálo se, že nás nikdo nepronásleduje. Seskočila jsem na zem a prohlédla klisně zadní nohy. Na levém kopytě byla krev a kousky šedé, lepkavé hmoty. Prostě smůla. Ale vesničanům bych to stejně nevysvětlila.

"Seš zlato, holka," poplácala jsem ji po boku, "ale příště skoč trochu výš, dobře?"

A pak se hráze protrhly. Rozbrečela jsem se. Slupka drsňáčky zmizela a najednou jsem zase byla malá holka, na kterou se všichni vykašlali. Potřebovala bych se napít. A s někým se vyspat. Abych zapomněla. Jenže na tohle se zapomenout nedalo. Tentokrát nemůžu utéct. Nakonec jsem se vyhoupla do sedla a vyrazila dál. Někam a nikam. Prostě pryč. Za sebou jsem nechala vesnici, bohatší o pár mých zlatáků, spoustu námětů na děsivé příběhy a jednu nebo dvě mrtvoly. Ale to, čeho bych se chtěla zbavit nejvíc, zůstalo se mnou. Byla jsem zrůda.

Vyhoupala jsem se na břeh a vytrásla si vodu z vlasů. Cítila jsem se líp.

Čaga se popásala opodál. Připjala jsem si meč, obula boty a začala sbírat dříví na oheň. Obyčejné věci ve světě, který ztratil i tu trochu soudnosti, která mu zbývala. Mohla bych ještě dneska dorazit do další vesnice, ale já si potřebovala srovnat pár věcí v hlavě. Nechápal jsem, jak se ze mě mohl

stát vlkodlak. Co se pamatuju, žádné zvíře mě už dlouho nepokousalo. Že by některý z milenců? Možné to bylo. Jenže co dál? Kdysi jsem slyšela, že lykantropie je nemoc, která se dá léčit, ale nemohla jsem si vzpomenout na nic podrobnějšího. Jak jsem mohla tušit, že se mi stane něco takového? Dokonce jsem ani nevěděla, jestli se budu měnit každou noc, nebo jen při úplňku. Včera byl úplněk, takže snad... A pak tady byl černý jezdec. Vzpomínka na něj mě děsila. Jako by v sobě nesl předzvěst něčeho zlého. Ale co mohlo být horší než tohle? Nejlepší bude zeptat se jasnovídky. Jedna žila nedaleko, v Gorsu. Nikdo ji neměl rád, ale říkalo se, že je dobrá. Když si pospíším, můžu být ve městě už zítra večer. Pokud si ovšem v noci nezabiju koně. Málem jsem se znovu hystericky rozesmála. Radši bych měla počítat s nejhorším.

Než se setmělo, uvázala jsem čagu ke stromu a povolala bránu. Přišla. Její chvějivá přítomnost mě polapila. Bolest se začala vytrácet. Splynout, propadnout se... Kéž bych tak mohla zůstat v nekonečnu proudů a záblesků. V podivném nikde, plném blaženosti. Jenže to nešlo. Nedokázala bych udržet bránu příliš dlouho. Potlačila jsem zoufalou touhu a začala čerpat sílu. Sylvio měl pravdu, sex potlačuje magické schopnosti, spojení s tělesným mužem či ženou narušuje spojení s branou, ale já jsem si nějak udržela kontakt. Možná proto, že jsem nikdy skutečně nemilovala. Nevím. Stejně jsem nepoužívala magii často. Jen když nebyla jiná možnost. Nesouhlasila jsem s Čistou zemí, ale nechtěla jsem ještě víc narušit rovnováhu světa. Alespoň kdysi. Ale teď? Co je zrudě do rovnováhy? Vytvářela jsem kruh. Hradbu, za jejíž stěnu jsem čagu uzavírala. Klisna neklidně zafrkala. Nebyl čas ji utěšovat. Konečně. Kolem zvířete a stromu byla mlhavá aura síly. Teď se k čaze nikdo nedostane, aniž by zrušil kruh. Nebylo to nic dokonalého, jenom obyčejné ochranné kouzlo, ale na vlkodlaka by mělo stačit. Rozdělala jsem oheň, vysvlékla se a zabalila se do pokrývky. Pro jistotu. Nepotřebuj u si při proměně roztrhat šaty. Pak jsem se stočila do klubíčka a znovu se rozplakala. Nakonec jsem usnula.

Tentokrát mě bolest nepřekvapila. Slyšela jsem klisnino vyděšené rzání. V prudkých křečích jsem rozrývala půdu kolem sebe. Měla jsem se taky uzavřít do kruhu. Bylo by to bezpečnější. Teď už je pozdě...

Probrala jsem se nedaleko tábora, vedle zbytků strženého jelena. Krev už vychladla, jenom z vnitřností se ještě kouřilo. Aspoň nemusím snídat, pomyslela jsem si s pochmurným uspokojením. Tohle nejsem já, tohle jsem přece nemohla udělat já, křičelo něco ve mně. Umlčela jsem to. Vrátila jsem se na mýtinu a umyla se v potoce. Jako by voda mohla smýt to, co jsem. Zrudá. Směšná parodie člověka, odporná už jenom svou existencí. To jsem si o zrudách myslela. Asi budu muset změnit názor.

Čaga mě přivítala tichým zafrkáním. Mých věcí se nikdo nedotkl. Jenom kolem byly vlčí stopy. Vydala jsem se ke klisně, abych zrušila kruh. Otisky mohutných tlap překračovaly hranici

ochranného kouzla. Nechápat jsem zírala. Mozek odmítal zpracovat informaci, kterou mu předaly oči. Pak jsem natáhla ruku. Ucítila jsem odpor. Nemohla jsem projít. Kruh nebyl porušen. Jak se tam ale mohly dostat stopy? Zdálo se, že zvíře... Že jsem přišla ke klisně, očichala ji a potom vyrazila na lov. Čaga mě zřejmě poznala i ve vlčí podobě. Otřásla jsem se. To zvíře jsem přece nebyla já! Bylo to něco jiného, cizího ve mně... Ne. Nezabila jsem čagu. A to znamenalo, že něco, vzpomínky, pocity, přetrvalo proměnu. Jenže problém, jak se mi povedlo projít kruhem, aniž bych ho zlomila, to neřešilo. V poslední době se můj život skládal ze samých otázek. Jestli to vůbec byl můj život.

Znovu jsem přivolala bránu, zrušila kruh a pak se vydala na cestu. Tělo bolelo a oči se zavíraly. V noci jsem toho asi moc nenaspala. Zdálo se, že mé proměny nesouvisejí s měsíčním cyklem. Budu s tím muset něco udělat. Dřív, než někoho zabiju. Ne že bych předtím nikdy na nikoho nevztáhla ruku, ale většinou to byli mizerové. Nebo nešťastná náhoda. Ale z představy, že někomu prokousnu krk a pak ho sežeru, se mi zvedal žaludek. Ze mě se mi zvedal žaludek. I když možná to bylo tím syrovým masem. Necítila jsem se dobře.

Gors bylo hlučné a špinavé město. Ulice zaplňovali lidé, zvířata a hromady odpadků. Stráže nebylo nikde vidět. Sice jsem se neobávala, že by sem už pronikly zprávy o tom, co se stalo ve vesnici, ale člověk nikdy neví, co se může stát... Zrůdy, čarodějové a jim podobní to v poslední době nemají lehké. Svět se rozpadá, rodí se čím dál méně normálních dětí a zvířat a to všechno je, ostatně právem, přičítáno na vrub magii. A tak rozvášněné davy čas od času nějakého čaroděje nebo zrůdu lynčují. Nebo podpálí universitu, vzpomněla jsem si. Provaz, oheň nebo chladná ocel, na tom nezáleželo. Hlavní byla smrt. U bran Gorsu visely těžké železné klece a v nich se povalovaly rozkládající se mrtvolky a kostry. Bzučení much znělo jako pohřební chorál. Víc rukou, hlav, očí, podezřelé nadání nebo schopnosti, to všechno jsou důvody k smrti. Odpůrci magie a lovci zrůd jsou pořád schopnější. Objevíli, že charš, oblíbená droga bohatých, znemožňuje přivolat bránu. Každá žena, muž nebo dítě můžou být udavači. Lidem stačí málo, jiskřička podezření, aby vybuchli. Jasnovidci, věštci a léčitelé jsou zatím v bezpečí. Zatím. A já? Nechtěla jsem myslet na to, co by se stalo, kdyby mě někdo odhalil.

Dům, který jsem hledala, stál v úzké uličce, snad ještě smradlavější než ty ostatní. Seskočila jsem z koně, odvedla ho podchodem do dvora a nechala stát u rozpadlého plotu. Že čagu někdo ukradne, jsem se neobávala. Klisna se o sebe dokázala postarat. Zaklepala jsem na těžké, kované dveře.

Ticho. Potom se ozvaly šouravé kroky a dveře se se skřípěním otevřely. Žena se svažetelou tváří a šedými, mastnými vlasy si mě prohlížela od hlavy až k patě.

"Co chceš?"

"Potřebuju poradit."

"Máš čím zaplatit?"

Zaváhala jsem. Moje peníze zůstaly v té vesnici. Mohla jsem zkusit lhát. Nebo tu stařenu donutit... "Ne."

Chvíli na mě zírala. Čekala jsem, až zabouchne dveře a já budu tam, kde jsem začala.

"Pojď dál," otočila se a vyrazila do hloubi domu.

Vydala jsem se za ní. Moje oči se rychle přizpůsobily šeru. Po rozviklaných schodech jsme vešly do prostorné místnosti se zataženými závěsy. Na zemi ležel prošlapaný koberec neurčité barvy. O zdi se opíraly police a stolky plné knih, zaprášených sošek, lebek, peří ptáků a dalších věcí nejasného původu a účelu. Uprostřed pokoje stála čtveřice obrovských křesel a mahagonový stůl.

"Posaď se."

Potahy byly cítit zatuchlinou. Unaveně jsem natáhla nohy. Žena se uvelebila naproti.

"Nemáš peníze ani šperky."

"K tomu nemusíš být jasnovidec."

"Čím mi chceš zaplatit?"

Pokrčila jsem rameny: "Možná bych ti mohla prokázat nějakou... službu." Připadala jsem si nekonečně utahaná.

Nakrčila čelo. "Podej mi ruku."

Projížděla mi po dlani dlouhým, špinavým nehtem. "Co mi může nabídnout vlčice?"

Naklonila jsem se dopředu. Její povolání ji zavazovalo k mlčení. Ale v téhle době si člověk nemohl být jist nikým a ničím. "Co o tom víš?"

Pustila mou ruku a odněkud ze zářadří vylovila balíček ošoupaných karet. Začala je rozkládat po stolku. Udiveně vydechla. Natáhla jsem se blíž, ale stařena karty rychle shrábla.

"Nejdřív služba," zašklebila se.

Mlčela jsem.

"Potřebuju krev lykantropa."

Otrásla jsem se. Já přece nejsem... Všechny mé instinkty se vzpíraly. Vlčí instinkty. Radu jsem potřebovala. "Dobře."

Spokojeně mlaskla, vstala a vydala se k policím. Přinesla malou měděnou misku a překvapivě čistý nůž. Vylovila kousek plátna, vonícího po bylinách. Zdálo se, že podobné věci dělá často. Rozřízla mi kůži na zápěstí, a když se miska naplnila krví, převázala ránu plátnem. Potom postavila nádobu stranou, odsunula jedno z křesel a odhodila koberec. Objevila se prkenná podlaha. Jasnovidka se sehnula a nadzvedla dobře maskovaný poklop. Chladný pach plísňě mě zašimral v nose. Žena z harampádí u stěny vylovila pochodeň a zapálila ji.

"Tak jdeme," řekla.

Všechno ve mně se vzbouřilo. Nejdřív krev a teď tohle! Nenáviděla jsem podzemí. Zůstala jsem sedět. "Dlužíš mi odpověď."

"Dostaneš svou odpověď. Jenom pojď se mnou."

Nevěřila jsem jí. Ani trochu. Jenže jsem neměla zrovna na vybranou. V nejhorším ji aspoň stihnu zabít, pomyslela jsem si

vztekle a zvedla se. Schody se prudce svažovaly. Stařena mlčela a já už se na nic neptala. Začala jsem tušit, že se brzo dozvím mnohem víc, než bych si přála.

Podzemní síň byla obrovská a mihotavé světlo ohňů vrhalo na zdi pokřivené stíny. Ale ani ony nemohly vypadat hůř než jejich majitelé. Znetvořené tváře se ke mně obrátily a v očích se zableskla hladová zvědavost. Kolena se mi roztřásla. Polkla jsem. Tohle místo přece nemůže existovat! Stařena mě vedla mezi skupinkami lidí. Držela jsem se jí jako vyděšené dítě. Daly se tyhle bytosti vůbec nazvat lidmi? Možná jsem procházela peklem. Královstvím zrůd. Tu a tam jsem zahlédla i omšelé barvy magických řádů a zelené znaky léčitelů. Hrůza mě zbavila slov. Snažila jsem se nezírat, nechtěla jsem vidět pokroucená těla a slintající tlamy, ale nemohla jsem od těch bláznivých výjevů odtrhnout oči. Děvčátko se světlými vlasy mě chytilo za košili. Trojúhelníková ústa plná malých, ostrých zubů se stáhla v parodií úsměvu. Zoufale jsem setřásla drobnou ruku. Zaslechla jsem tiché mumlání, které se neslo síní. Pot mě studil na zádech.

Má průvodkyně mě dovedla ke stolu v rohu. Na vyřezávané židli tam seděla žena nevšední krásy. Dlouhé, bílé vlasy jí spadaly až k pasu a z mramorově bledé tváře hleděla dvojice rudých očí. Jako by se mi ty uhlíky propalovaly na dno duše.

"Takže ty jsi Vlčice." Hlas měla nepřírozeně hluboký.

Polkla jsem: "Nevím, kdo jste ani proč jste mě sem přivedli, ale nemám moc času." Moje slova se ztratila v nesmírnosti prostoru.

Rozesmála se. Vesele a hřejivě. Pak najednou zvažněla a ve tváři se jí objevil smutek: "Nikdo z nás nemá moc času. Posad se."

Váhavě jsem se usadila na židli. Z té ženy vyzařovalo něco uklidňujícího, důvěrné známého ve světě hrůz a cizoty.

"Tohle všechno," rozpřáhla ruce ve všeobjímajícím gestu, "jsou zasvěcenci smrti. Zrůdy a mágové. I léčitelé a jasnovídcí, ti, kteří vědí, že ani jejich umění je nadlouho neochrání. A ty jsi jedna z nás," odmlčela se. "Nejsi víc. Jsi vyvolená."

Jedna z nich? Ne! Nevypadala jsem přece jako oni! Vzpomněla jsem si na krev a vnitřnosti. Chráptivě jsem se rozesmála. "Vyvolená? A k čemu? Abych někomu v noci prokousla hrdlo?"

"Abys nás zachránila," ozval se jasnovídcin skřípavý hlas.

Prudce jsem se otočila.

Stařena si mě prohlížela zlomyslným pohledem. "Nejsi nemocná, i když to už asi víš. Lykantropie může být nemoc, ale to není tvůj případ. Je to dědičná záležitost. Možná kletba. Kdys měla narozeniny?"

"Předevčírem mi bylo dvacet." Znovu jsem si vzpomněla na tanec, víno a žoldáka.

"A tenkrát to začalo?"

Přikývla jsem.

Potěšeně se pousmála: "Tak vidíš. Karty říkaly, že je to

svázané s tvým otcem. Musíš ho najít a zeptat se ho."

V duchu jsem zaklela. Moje matka byla děvka. Najít otce byl pěkně těžký úkol. "A co ty řeči o vyvolení?"

"Vysvětli jí to, Olixeo," zašklebila se stařena.

"Umíráme. Lidé nás zabíjejí. Nás, kteří neseme následky jejich pýchy a chyb. Čistá země, organizace vrahů, rozdmýchává v lidech nenávist a zášť, aby vybíjeli svůj strach na nevinných..."

"Nevinných?" ušklíbla jsem se. Chtěla jsem někomu ublížit, chtěla jsem... "Nejsou mezi vámi taky mágové?"

Olixea sklonila krásnou hlavu. Pak mi pohlédla do očí: "Ano. Máš pravdu. Jsou zde nevinní, stejně jako viníci. Ale i my máme právo na život! Jako každý jiný! Jako ho měla dívka, co dnes zemřela na hranici! A žena, kterou včera umučili!"

"A co chcete ode mě?"

"Ty jsi vyvolená. Máš v sobě moc. Ty můžeš zničit Temného, který vede Čistou zemi, a nám přinést vítězství."

Znechuceně jsem si odfrkl a. Patetické řeči jsem nikdy neměla ráda. "A kdo je ten Temný?"

"To nevíme."

"Aha. Takže já mám vést bandu zrůd proti někomu, koho ani neznáte. Děkuju pěkně. Ne, já mám svých problémů dost," řekla jsem s rostoucím pocitem síly. Tak oni by ode mě něco potřebovali! Ať jdou k čertu! Tam, kam celý tenhle zatracený svět! Kdybych ho tak mohla zničit! Zarazila jsem se. Co je to se mnou? Co by, seš zrůda, odpověděla jsem si s jakýmsi zvráceným pocitem zadostiučinění.

Olixea se předklonila s podivnou naléhavostí v očích: "Podívej se kolem. Podívej. Ti všichni zemřou, jestli nám nepomůžeš."

Podívala jsem se. Zrůdy. Zvedl se mi žaludek. Starci, dospělí i děti, směšní, strašní i na první pohled obyčejní, ale všichni poznamenaní. A já k nim patřila. Otřásla jsem se. Ne, to nikdy. Není mi nic do jejich problémů. Vůbec nic. "Už jsem řekla. Ne. A teď, jestli byste mě laskavě odvedli zpátky," zvedla jsem se.

V Olixeině pohledu se objevila taková bolest, že jsem skoro změnila rozhodnutí. Skoro.

"Dobře," přikývla nakonec. "Běž. Ale tvůj osud je svázán s osudem země. A tomu neunikneš. Vem si tedy aspoň toto," stáhla si prsten s vyrytým listem charše. "Ti, kdo jsou s námi, tě podle něj poznají a pomůžou ti, bude-li to v jejich silách."

Zaváhala jsem. Nejradši bych vymazala i vzpomínku na tohle místo, ale... Ale Olixeyiny oči nějak způsobovaly, že jsem si připadala provinile. Jako by věděla, co se mi honí hlavou. Navlékla jsem si prsten.

"A teď už jdi. Možná se ještě uvidíme," usmála se žena.

Stařena- se zamračila: "Je tady ještě něco. Někdo tě pronásleduje. Černý jezdec. Milenec nebo smrt, to nevím. Dávej si na něj pozor." Odmlčela se. "Čeká tě dlouhá cesta. Nevěř zdání a nevzpírej se přijmout pomoc."

Jasnovidka mě vyvedla ven z podzemí, ale nic dalšího mi neřekla. Jenom potvrdila mé podezření, že se budu proměňovat každou noc. Tvrdila, že nemůžu nikoho lykantropií nakazit. A poradila mi, jak zůstat i po západu slunce člověkem. I když za cenu popálenin a bolesti. Jenže kde bych vzala na stříbrný obojek?

Sluneční světlo bylo jasné a horké, v porovnání s chladem podzemí. Jako červi. Jako červi pod kamenem, pomyslela jsem si. Vzpomínka v jasném dni rychle bledla. Prohlédla jsem si prsten. Byl ze zlata, pěkně opracovaný, ale nebylo v něm nic magického. Proste jen symbol. Chvíli jsem byla v pokušení ho sundat, ale nakonec jsem si ho nechala. Vlastně byl docela hezký. Stařena mě mlčky vyprovodila ze dveří. Neděkovala jsem jí. Vyhoupala jsem se do sedla a vyrazila pryč. Prohnala jsem se kolem nic nechápajících stráží, mrtvol v klecích a smečky toulavých psů, kteří se divoce rozštěkali, a vyřítila se do polí. Za chvíli jsem už měla město daleko za zády. Vítr a cval odnášely hořký pach podzemí, ale přesto jsem se zachvěla, když jsem se ohlédla. Bála jsem se, že znovu zahlédnu černou siluetu. Nikdo mě ale nepronásledoval. Nezbyvalo mi, než se vydat k matce. Moc jsem se na návštěvu netěšila. Navíc se cestou ani nevyspím.

Bolest a únava se staly mými průvodci. A k tomu jsem měla pocit, že mě někdo sleduje. Možná mě jenom zneklidnila jasnovidčina věštba, ale když jsem se ráno probouzela, zůstával mi, kromě nejasných vzpomínek na chuť krve, v nozdrách cizí pach. Někdo šel po mé stopě a mé vlčí já o něm vědělo. A snad se ho i bálo. Po týdnu se ale podivný pocit vytratil. Zase jsem byla sama, jen s Čagou. A jak jsem se blížila k Farminu, kde žila a pracovala moje matka, vracely se mi vzpomínky. Možná, že mi matka opravdu chtěla zajistit dobrou budoucnost. V každém případě se rozhodla vychovat ze mě prvotřídní kurvu. První lekce zněla: Poznej rozkoš. To nebylo špatné. Druhá lekce říkala: Nikdy nemiluj. Tu jsem se naučila obzvláště dobře. Třetí lekci: *Zákazník* je každý, kdo platí, jsem už nevydržela a vzala nohy na ramena. Na své třinácté narozeniny. Od té doby jsem matku neviděla. Slyšela jsem, že si z vydělaných peněz koupila pěkné sídlo kousek za městem a odtud řídila všechny bordely ve Farminu. Stala se bohatou a váženou ženou. Snad jsem s ní měla zůstat.

K sídlu patřily lány polí a několik lesů. Samotná budova byla obehnaná vysokou zdí a u brány stála stráž. Muži zkřížili halapartny.

"Co si přeješ?"

"Jedu za Miriel."

"Lady Miriel nyní nepřijímá hosty. Přijď později."

Předklonila jsem se v sedle: "Nejsem host." Pobídla jsem Čagu. Klisna srazila hrudí zbraně a tryskem se vřítila do zahrady. Za mnou se ozývaly zděšené výkřiky a cinkot zbroje. Pískem vysypaná cesta vedla alejí stromů, zatáčela kolem malé fontánky a končila u mramorových schodů verandy. Tam, skloněná

nad knihou, seděla ve zdobném křesílku žena. Seskočila jsem z koně a vydala se k ní. Mohlo jí být něco přes čtyřicet, ale ještě pořád byla krásná. Hnědé vlasy měla vyčesané do vysokého ohonu a zelené oči si mě zvědavě prohlížely.

"Ahoj, máti."

Tváří se jí přehnala smršť pocitů, ale nakonec s úsměvem vstala: "Šeral, ty ses vrátila!"

K verandě doběhli vojáci. Miriel je gestem ruky poslala pryč. Pak se otočila ke mně: "Projdeme se?"

Přikývla jsem. Nebyla jsem si jista, co si mám myslet. Dlouhá léta jsem žila v přesvědčení, že svou matku nenávidím, a zároveň cosi ve mně doufalo, že ji miluju. Ale teď jsem necítila nic. Byla pro mě cizí člověk. A já jsem potřebovala informace.

"Jak jsi celou tu dobu žila? Proč ses neukázala dřív?"

Teď, když stála, uvědomila jsem si, že je menší a drobnější než já. Zelené šaty ladily s odstínem jejích očí.

"Kdo byl můj otec?"

Zalapala po dechu: "Ale, Šeral, víš přece, jak jsem pracovala! Mohl to být kdokoliv!"

Zastavila jsem se a pohlédla jí přímo do očí. "Miriel, potřebuju vědět, kdo mě zplodil. Jestli to nevíš přesně, řekni mi, s kým jsi tenkrát spala. Ale musím to vědět."

Zdálo se, že má trochu strach. "Ale, dcerko, opravdu ti to nedokážu říct."

To stačilo. V posledních dnech toho na mě bylo moc a já neměla čas čekat. Přivolala jsem bránu. A vtrhla do mysli své matky.

Nebyla jsem nijak jemná. Nejsem dobrá čarodějka a navíc mě poháněl vztek. A tak jsem se prodírala střípky vzpomínek a pocitů stále hloub. Miriel by to nemělo vážně ublížit, možná bude zvracet a nebude jí dobře, ale přežije to. Viděla jsem samu sebe, jako malou holčičku. Viděla jsem muže. Stovky mužů. Zatím se chtělo zvracet mně. Ještě hloub. Život není jednoduší linie, ale kaleidoskop okamžiků. Konečně. Byli tři. Drobný, černovlasý mladík s veselým úsměvem. Putoval do chrámu, aby se stal novicem u šedých bratří, a za své poslední peníze si chtěl užít života. Pak žoldák se ztrhanou, ušťvanou tváří. Meč měl na dosah ruky i při milování. Šel se přidat k vojskům krále Kaleka, na Vetranskou planinu. A nakonec kejklíč s napomádanými vlasy a zradou v očích, které mi připadaly známé. Ptal se na žoldáka. Zapátrala jsem v matčiných vzpomínkách. Vyrvala jsem všechno, co se těch tří týkalo. Teď už jsem je znala. Jak si říkali. Jaké měli tělo a jak milovali. Bylo mi, jako bych s nimi sama spala. Najednou jsem zachytila ještě něco. Stopu temnoty. Vydala jsem se po té uzounké stezce... A propadla se. Obklopila mě cizota. Něco mocného a zlého se dotklo okraje mé mysli, překvapeně to zatápalo a pak to s lačným zaujetím vyrazilo. Prudce jsem sebou trhla, v panické hrůze uvolnila soustředění a odhodila bránu. Otevřela jsem oči. Chladný pot mě šimral na tváři. Miriel se mi

zhroutila do náruče. Odnesla jsem ji na verandu a posadila do křesla. Nechtěla jsem čekat, až se probere. Něco nebo někdo si všiml, co dělám, a pokusil se prodrat do mých myšlenek. Netušila jsem, kdo to mohl být, jak to dokázal, ani kolik se toho dozvěděl. Ale ledový spár hrůzy se mi zaryl do srdce. Připadala jsem si jako štvanec, když jsem se znovu vyhoupla do sedla. Vojáci se mě tentokrát nepokoušeli zadržet.

Byl mohutný a skoro černý. Seděl pár metrů ode mě, když jsem se probudila. Vlk. Znovu jsem se marně pokusila vzpomenout si na něco z předešlé noci. Nejasné, matné pocity mi zavířily hlavou. Směsice pachů a vjemů a... Otřásla jsem se. Znovu se mi zvedl žaludek. Ne, to nemůže být pravda. Copak bych mohla... Můžu porodit vlčata? Nebo to budou děti? Musela jsem se rozesmát, jinak bych se zbláznila. Bylo to absurdní. Hnusilo se mi to, ale zároveň... Ve své lidské podobě jsem zatím otěhotnět nemohla, o to jsem se postarala pomocí brány, ale platí to, i když jsem vlk? Černý krasavec nejistě vycenil zuby a couvl. Když jsem se postavila na nohy, otočil se a utekl. Nezmizel ale nadlouho. Čas od času jsem ho zahlédla mezi stromy. A v noci... Děsilo mě to a zároveň fascinovalo. Nevybavovala jsem si toho příliš, jen odstíny pocitů. Svým způsobem jsem ho měla ráda. Snad jsem ho dokonce milovala, na rozdíl od většiny mužů. Měl svůj vlčí půvab. A já byla napůl vlk.

Chrám šedých bratří jsem našla snadno. Ležel dva dny cesty od Farminu. Černý jezdec se zatím neobjevil, ale pořád jsem ve vzduchu cítila jeho přítomnost. Byl mi v patách. Můj vlčí společník si na mě už zvykl. Bez ostychu ke mně přicházel i ve dne a rád mi pokládal svou velkou hlavu do klína. Říkala jsem mu Rváč, podle dlouhých jizev, kterými měl pokryté boky. Cítila jsem se s ním... jistější. Jako by mi dával něco, co mi lidé dát nemohli. A teď, když už jsem nebyla člověk, byl jediným tvorem, na kterého jsem se mohla spolehnout. Když jsem se vydala k budovám, zůstal sedět na okraji lesa. Čekal. Nechala jsem Čagu stát před vraty a vešla dovnitř. Bylo tam chladno. Stovky sloupů vytvářely ve světle obrovských oken podivný tanec stínů. Snovým světem ticha se šustivě přesouvaly postavy v šedých hábitech. Vydala jsem se k jedné z nich. Zakašlala jsem. Zvedl hlavu. Vlasy měl prokvetlé stříbrem, ale v očích měl pořád tu veselou jiskru.

"Přeješ si, dcero?"

Zachvěla jsem se při tom oslovení. "Hledám Nikoda."

Povytláhl obočí: "A pročpak to?"

"Potřebuju si s tebou promluvit."

Udiveně zavrtěl hlavou: "Nevzpomínám si, že bych tě kde potkal."

"Znals mou matku."

"A smím vědět, jak se ta ctěná dáma jmenovala?"

Ušklíbla jsem se: "Bylo to ve Farminu. Před dvaceti lety. A jmenovala se Miriel."

Zbledl. "No, možná by se nám lépe mluvilo při skleničce vína."

Přikývla jsem.

Zavedl mě do úzké cely. Slamník, truhlice, krb a dvě židle, to bylo veškeré vybavení.

"Posaď se," pokynul mi.

Přitáhla jsem si jednu židli. Z krbové římsy vzal džbán a dva poháry. Víno chutnalo trpce.

"Jak vidíš, nemám moc peněz."

Teď bylo na mně, abych se zatvářila nechápavě.

Posadil se. "Proto jsi přece přišla, ne?" bolestně se ušklíbl.

Konečně mi to došlo. Rozesmála jsem se. Lidské problémy mi už byly tak cizí. "Ty myslíš, že tě chci vydírat?"

Pokrčil rameny: "Nebyl jsem sice tenkrát ani novic a byl to hloupý mladický čin, ale..."

"Ale nechceš, aby o tom někdo věděl," doplnila jsem ho.

Přikývl.

Vypadal tak nešťastně, že mi ho bylo líto. "No, nemusíš se bát, já od tebe chci jenom odpověď na pár otázek."

Nechápatě se na mě podíval.

"Hledám svého otce."

Vytřeštil oči. "To přece... To by...", koktal.

"Mám tři kandidáty. A ty jsi první na seznamu."

Nikod byl milý chlapík. Bylo by fajn, mít takového otce. Jenže o žádném prokletí nevěděl. Vysvětlil mi ale, jak jsem se tenkrát dostala do kruhu. Na lykantropa ve vlčí podobě magie nepůsobí. Trochu mě to vyděsilo, vzhledem k mým nočním hrádkám. Ale zatím to nevypadalo, že by se něco dělo. Zeptala jsem se na to Nikoda. Jestli se mu mé chování hnusilo, nedal to na sobě znát. Ale odpovědět mi nedokázal. S takovým problémem se ještě nesetkal.

"A ty si nepamatuješ, co se s tebou v noci děje?" zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou: "Jak bych mohla? Zůstávají mi jenom záblesky. Odstíny pocitů."

"Můžeš."

"Cože?"

"Můžeš si pamatovat, co děláš v noci. Můžeš to dokonce ovládat. Ale musíš se přestat bát sama sebe. Přijmi to, co jsi. Ta vlčice, to jsi taky ty. Když tohle pochopíš, tak hradba, kterou sis postavila mezi nocí a dnem, padne. Ve skutečnosti už teď víš všechno, co jsi po proměně kdy dělala. Jenom si na to nechceš vzpomenout."

Chvíli jsem o tom přemýšlela. Ta představa mě vyděsila. "Blbost," rozhodla jsem se nakonec.

Pokrčil rameny: "Možná to časem pochopíš."

Nakonec mi Nikod dal nějaké peníze a řekl, že se můžu kdykoliv vrátit, že by pro mě na hospodářství, které patřilo chrámu, našel práci. Poděkovala jsem mu. Když jsem vycházela z chrámu, uslyšela jsem výkřiky. S mrazením zlé předtuchy v zádech jsem vyrazila ven. Rváč stál po boku čagy a s hroživým vrčením předváděl své tesáky skupině mnichů, ozbrojených zemědělskými nástroji.

"Jen klid, chlapče," položila jsem mu ruku na hlavu.

"Ta bestie je tvoje?" zeptal se mladík s vyděšenýma očima a vidlemi v ruce.

"Spíš mě doprovází." Vyhoupala jsem se do sedla. "Kdybyste nás nechali projet..."

"Neměla bys s sebou vodit takové zvíře. Je to nepřirozené," ozval se postarší muž.

Předklonila jsem se v sedle: "Celý tenhle svět je nepřirozený. A teď, když dovolíš..."

Nakonec ustoupil. Ale ještě nějakou dobu jsem cítila v zádech jeho nepřátelský pohled. Neohlédla jsem se. Čekala mě dlouhá cesta na Vetranskou planinu. A Rváč byl lepší společník než většina lidí.

Temnota lesa mě pohltila. Větve ve vánku tiše šelestily a stíny se míhaly nad stezkou. Cítila jsem tichou, dřímající moc země. Těžký pach hlíny a dějícího listí mi pronikal do chřípí. Tohle bylo čisté místo. Jedno z těch mála, které nezkroutila magie do podivných spletenců šílenství. Kdysi byl takový celý svět. Kdysi. Než přišli mágové. Zpočátku si brali jen málo, opatrně. Ale jejich síla rostla, stejně jako jejich touha po moci. Rvali zemi energii, měnili svět. Někteří mluvili o zlu, jiní o dobru, ale na tom nezáleželo. Pro svět nebyl rozdíl mezi bílou a černou magií. Každé mocné kouzlo, každé použití síly ho posunulo blíž ke zkáze. To všechno jsem se dozvěděla v tajných spisech Saiské university. Spolu s pár dalšími studenty jsme vytvořili opozici proti starému učení. Chtěli jsme, aby se magie nepoužívala, kromě nejnutnějších případů. Vedl nás Archat. Byl starší, než si kdo z nás dokázal představit, a zdálo se, že nám rozumí. Dokonce nám poskytl další utajované knihy. Jenže potom se někdo z vedení university rozhodl s námi skoncovat a Moudrý Archat, Umírněný Archat nám spílal do zrádců a odpadlíků. Ten zvrát nás srazil na kolena víc než všechny tresty, které pak následovaly. Utekla jsem. Pořád jsem utíkala, celý svůj život, a tak to bylo to nejjednodušší, co jsem dokázala udělat. Přestala jsem používat magii, kromě situací, kdy nebylo jiné východisko. Ale teď? Věci se změnily. Já jsem se změnila. Nebylo kam utéct. Věděla jsem, že se blíží okamžik, kdy se budu muset postavit sama proti sobě a pohlédnout si do tváře. Děsilo mě to. Přijmout své vlčí já? Podívala jsem se na Rváče. Příval něhy mi na okamžik přinesl klid. Možná, že to nebude tak strašné...

Příšeří stromů jsem opustila ještě před večerem. Pocit pronásledování, podivné, ledové mrazení v zádech, mi nedovolil usnout. Seděla jsem u malého ohýnku, který jsem si rozdělala, a zírala do plamenů. Byla jsem příliš unavená, příliš lhostejná. Pomalu jsem se svlékla a uložila se ke spánku. Rváč na mě s očekáváním hleděl.

Bolest. Vlčí vrčení, výkřiky a... bolest. Obruč žhavého ohně mi svírala šíji. To nebyla proměna. Zoufale jsem zaryla paty do vlhké země. Otevřela jsem oči. Rudou clonou jsem zahlédla pohybující se siluetu v černém plášti a dlouhý tmavý stín s bílými tesáky. Rváč. Bojoval s mužem. Oteklými prsty jsem

se dotkla své šíje. Obojek. Stříbrný obojek, uvědomila jsem si v mlze bolesti. Musím ho sundat. Někde se zableskla ocel a vlk vykřikl. Nebo to byl muž? Moje ruce se změnilly v necítící kusy špalků. Tělo se zmítalo, neposlušně mé vůle. Rozepnout, nějak musí jít rozepnout... Konečně. Zalapala jsem po dechu. Obruč spadla. Koutkem oka jsem zahlédla mužovu tvář, něco znepokojivě známého... Rozběhla jsem se. Větve křovin drásaly nahou kůži a kameny se zabodávaly do chodidel. Něco se hnalo za mnou. Černý stín. Rváč. Všimla jsem si krve na jeho boku, jeho těžkého dechu. Musím najít tábořiště. Běžela jsem pásem křovisek, který se táhl jižně od lesa. Pokusila jsem se zorientovat. Dech mě pálil v plicích. Běžet. Musím pořád běžet. Najednou se Rváč s tichým zakňučením zhroutil. Zastavila jsem se. Byl posetý ranami a z boku mu visely cáry kůže a masa. Zasténala jsem. Díval se na mě smutnými očima. Pokusila jsem se zvednout ho do náruče. Lepkává krev mi stékala po nadrech.

"Nenechám tě tady," šeptala jsem mu hlasem sevřeným hrůzou. Zapotácela jsem se pod jeho vahou. Ne, neunesu ho. Přivolala jsem bránu. Ve spěchu, v zoufalství. Najednou byl Rváč lehký jako pírkó. Běžela jsem. Pořád dál. Zahlédla jsem pláň, osvětlenou zlatými záblesky svítání. A pak rudé hvězdičky uhlíků a zaslechla jsem tiché frknutí koně. Čaga. Nezdržovala jsem se s oblékáním. Osedlala jsem klisnu, hodila šaty do sedlových brašen a vytáhla Rváče do sedla. Políbila jsem ho na rozpálený čumák.

"Žij! Musíš!" snažila jsem se proniknout k němu. Být mu blíž. Čaga nervózně přešlapovala. Ohlédla jsem se. Černého jezdce jsem nikde neviděla. Přesto jsem klisnu pobídla do cvalu.

Slunce už bylo vysoko na obloze, když jsem se konečně odvážila zastavit u malého potůčku. Čaga měla boky pokryté pěnou a já ze sedla spíš spadla, než seskočila. Rváč těžce dýchal a oči měl zavřené.

"Nesmíš umřít! Miluju tě," hladila jsem ho po černé hlavě. Proč jenom nemůžu být léčitelka? Ale léčivá magie se z brány čerpat nedala. Ošetřila jsem vlkovy rány, jak nejlépe jsem dokázala, s jehlou, nití a plátnem, a pak jsem se umyla v potůčku. Byla jsem samý šrám a odřenina a prsty a krk jsem měla škaredě popálené. Bolestí a únavou se mi motala hlava. A strach o Rváče mi rval srdce. Možná jsem měla horečku. Ještě jsem odsedlala Čagu a pak... Milosrdná temnota přikryla mé vědomí.

Probral mě dotek něčí ruky. Opatrně jsem otevřela oči. Vousáč se pousmál. Nejistě jsem vztáhla ruku ke svému krku. Úhledný obvaz. Bolest jsem skoro necítila.

"A Rváč?" pokusila jsem se posadit.

"Bude žít," zatlačil mě muž zpátky do pokrývek.

"Ale kdo..."

"Jmenuju se Gyron a jsem léčitel," usmál se a šedý vous se mu zvlínil. "Našel jsem tě včera večer. Mělas horečku a ten tvůj vlk na tom taky nebyl moc dobře, ale zachránilas mu život, když jsi ho ošetřila. Bude mít pár dalších jizev, ale přežije to."

"Včera?" zbledla jsem. "Ale pak..."

Ušklíbl se. "Čekal jsem něco nezvyklého, když jsem uviděl Olixein prsten. Ale musím říct, žeš mě překvapila. Strhala sis většinu obvazů a celou noc jsi olizovala tomu vlkovi rány. Víš, že jsi docela milá jako vlčice?"

"Olixein prsten. Všichni ho znáte. Všichni si myslíte, že jsem... Ale já jen hledám svého otce!"

"Já vím. Mluvila jsi v horečce."

"Tak proč mi pomáháš? Víš přece, že jsem odmítla vám pomoci."

Zamračil se: "Jsem léčitel. A pak, Olixěji bych na tvém místě nevěřil. Nemyslí to zle, ale pro záchranu svého lidu je ochotna udělat cokoli."

"Lhala mi?"

"To nemyslím. Spíš neřekla celou pravdu. Ona je vidoucí a jen málo před ní zůstává skryto."

Popíjela jsem hustý vývar a rozhlížela se.

"Tohle je Vetranská planina," vysvětloval Gyron. "Támhle odtud přitáhla Kalekova vojska. A tam teď leží," ukázal k pahorkům, porostlým travou. "Přežili jen dva muži, já a jeden kuchař, když proti nám Archat poslal své stvůry."

"Archat?" skoro jsem vykřikla. Stará nenávist se vrátila.

"Znáš ho snad? Slíbil Kalekovi pomoc, ale zradil ho a přidal se na stranu zevolského krále. Povolal mrtvé," Gyron si prohrábl husté šedé vlasy, "a oni zabíjeli. Žoldáci bojovali dobře, co jiného jim zbývalo, ale přesto neměli nejmenší šanci."

"Takže zbývá jen ten kejklíř," povzdechla jsem si.

"Možná. A nebo ten žoldák, který tady zemřel, byl tvým otcem."

"Víš o tom něco?"

Zavrtěl hlavou: "Ne. Jestli byl mezi vojáky lykantrop, dokázal to skrýt. Nebylo by to těžké, v tom zmatku."

Zadívala jsem se k pahorkům. Tráva se v zapadajícím slunci vlnila. Rváč zakňučel ze spánku. Natáhla jsem ruku a pohladila ho. "Chtěla bych být s tebou. Pamatovat si ty chvíle," řekla jsem spíš sama sobě.

"To není tak těžké," ozval se Gyron.

"Já vím. Říkal mi to Nikod. Jenže to nedokážu."

"Jestli ho miluješ, můžeš to zvládnout. Dokonce by ses mohla naučit ovládat svoje proměny. Pokud přijmeš svou vlčí mysl, dokážeš ji povolát kdykoliv. Není to lehké a stojí to hodně sil, ale je to možné."

Pozorně jsem se na něho zadívala: "Tím myslíš, že by se ze mě teď mohl stát vlk? I když ještě není noc?"

Přikývl.

Stmívalo se a myšlenky a pocity mi jako splašené vířily hlavou. Rváč se ještě pořád neprobral k vědomí. Musím si vzpomenout. Na všechno, co jsme spolu prožili. Co na tom, že si pak vzpomenu i na chuť krve a smrti. Už na tom nezáleželo. Jsem Šeral, vlkodlak, a miluju velkého, černého vlka.

Noc byla plná pachů. Někde pod vývratem se skrývala myš,

nedaleko proběhla lasička na lovecké stezce a odněkud z jihu přinesl vítr závan kouře. Čaga byla cítit potem a senem a z Gyrona stoupala vůně bylin. A Rváč... Zvedla jsem se a strčila do něj čenichem. Zakňučel. Olízla jsem mu koutek. Otevřel oči. A vzpomínky se vrátily.

"Kam teď?"

Gyron se usmál: "Vezmu tě na jedno místo, kde můžeš získat dostatek informací. Možná tam někdo bude vědět, kde je ten tvůj kejklíř."

Rváč tiše štěkl. Pohladila jsem ho po hlavě. Kulhal vedle mě. Všechny okamžiky, které jsme spolu prožili, mi vířily myslí. Bylo to tak snadné. Jak jsem se předtím mohla bát? Vlk se v Gyronově péči rychle uzdravoval. Starý muž byl vynikajícím léčitelem. Čaga, kterou jsem vedla za sebou, neklidně pohazovala hlavou. Šli jsme Vetranskou planinou, slunce nám stálo vysoko nad hlavou, vítr si pohrával s vlasy a klisna chtěla běžet. Ale já se ještě necítěla dost jistě na to, abych podnikala honičku v sedle, přestože i v mém srdci se ozývala touha.

"Gyrone, kam vlastně jdeme?"

"Do Darfelské hospody," zašklebil se. "Je to zvláštní místo. Nikdo se tě tam neptá, kdo nebo co seš, když máš čím platit. Majitel má pochopení pro jisté zvláštní hosty."

"A co čistá země?"

Zachmuřil se: "Párkrát se pokusili to tam vypálit, ale i my máme svoje špehy. Našli jenom prázdný dům. A těch pár prken, které oheň zničil, jsme stloukli znova. Není to žádný luxusní hostinec. Ostatně, uvidíš sama."

Darfelská hospoda opravdu nebyla luxusní hostinec. Stavení stlučené z křivých prken stěží poskytovalo ochranu před větrem a chladem. Uvázala jsem Čagu v přístřešku, přiléhajícím k pravé stěně budovy, vzala si sedlové brašny a vyrazila dovnitř. Gyron a Rváč mi šli v patách. Dveře se otevřely s provokativním zavrznutím. Místnost, osvětlená jen plameny v krbu, byla skoro prázdná. Pár stolů a židlí. Vlevo od dveří seděla skupinka mužů v roztrhaných hadrech, několik dalších podivných jedinců se hřálo u krbu a v pravém rohu... Zalapala jsem po dechu. Brašny zaduněly o zem a meč vyjel s kovovým svistem z pochvy. Hovor utichl. Muž v rozedraném černém plášti se postavil a otočil se. Konečně jsem mu viděla do tváře.

"Nyrho," zašeptala jsem přiškrceným hlasem.

Rváč temně vrčel a Gyron vytáhl obrovskou dýku.

"Šeral," zapotácel se a přistoupil o krok blíž. Všimla jsem si, že mu obvazem na rameni a na stehně prosakuje krev. Vlčí tesáky si vybraly svou daň. Oči měl rozostřené a džbánec na jeho stole svědčil o tom, že už dnes něco vypil.

"Zůstaň, kde jsi." Nevěděla jsem, jestli ho mám nenávidět za to, co udělal Rváčovi a mně. Kdysi jsem ho milovala.

Udělal další krok. "Nevěděl jsem," zamumlal. "Myslel jsem, že jsi mrtvá. Neviděl jsem tě od té doby, kdy tě Logini prodal na Saiskou universitu. A universita... Byl jsem tam. Nikdo neunikl. Vůbec nikdo."

Zachvěla jsem se: "A tím se chlubíš? Předě mnou?"

"Já... Nenapijeme se?" podíval se na mě s nadějí v očích. V těch nádherných, hlubokých, hnědých očích. Byl rozcuchaný a pobledlý. Bezmocný.

Pomalů jsem přikývla: "Dobře. Ale jestli se o něco pokusíš..."

Zavrtěl hlavou.

"Utekl jsem od Loginiho, když tě prodal," vyprávěl a pohrával si s prázdným korbelem. "Pokusil jsem se dostat na universitu. Vyhnali mě s bičem a posměšky. Nějaký čas jsem se toulal a žil, jak se dalo. Co mě nestihl naučit Logini, pochytil jsem v těch letech. A pak začala vznikat Čistá země. Líbilo se mi to. Myslel jsem, že zrůdy jsou... Že jsou..." odmlčel se a nalil si víno. "No, a mágy jsem nenáviděl za to, že mi tě vzali," pokračoval. "Ze začátku to bylo skvělé. Jenže Temný byl čím dál tím záhadnější, chtěl po nás stále nesmyslnější věci, nikdy nám nedovolil přímo udeřit. Měli jsme jen zašívát nenávist mezi lidmi, podněcovat zlobu, předstírat... Předstírat, že to byly zrůdy, které přepadaly karavany a vypalovaly vesnice. Někdy byly. Ale častokrát jsme... Neděsilo mě to. Jsem přece Loginiho žák. Vrah. A pak jsem pochopil. On je mág. Nechce vyhladit zrůdy, snaží se jen zničit všechny možné soupeře. Chce mít absolutní moc. Potom mě Temný poslal po tvé stopě. Měl jsem tě zajmout a přivést. Živou." Zhluboka se napil.

mlčela jsem. Ten příběh, který vyprávěl, rozechvíval něco v mé duši. Copak jsem taky necítila nenávist a pohrdání k zrůdám? Dokonce i po tom, kdy jsem se dozvěděla, co jsem? Nyrho mi byl vždycky blízký, byl to můj první milenec, kterého jsem si vybrala sama, a jediný, kterého jsem kdy milovala. Než jsem potkala Rváče.

"Když jsem tě před dvěma nocemi našel a chytil do sítě, když ses pak proměnila, když jsem ti nasadil obojek... Poznal jsem tě. Nemohl bych zapomenout na tvé tělo. Nemůžu, nechci ti ublížit. Ale když se Temný dozví, že jsem selhal, pošle po tvé stopě někoho dalšího."

Naše milování bylo toho večera opatrné. Rány byly ještě příliš čerstvé, ale vášně zaháněla bolest. Řekla jsem Nyrhovi všechno. O prokletí mé krve, které ze mě udělalo to, čím jsem, o Rváčovi, Olixěji i o řečech o vyvolení. Znovu zasel do mého srdce nejistotu. Milovala jsem černého vlka. Ale... Milovala jsem i Nyrha. Patřili každý do jiného světa. A já žila v obou. Bylo to tak šílené. Nevěděla jsem, co mám dělat. Vlčí láska je mlčenlivá a vytrvalá. Jenže já jsem byla napůl člověk! Potřebovala jsem zvuk slov! Potřebovala jsem někoho, komu můžu říct o své nejistotě ve světě lidí! Přemlouvala jsem Nyrha, aby odešel a nedíval se na mou proměnu. Nechtěla jsem mu ublížit. A možná jsem se i bála, že bych ho mohla ztratit, teď, když jsem ho znovu našla. Zůstal. Když jsem se ráno, po noci strávené s Rváčem, stejně opatrné a stejně vášnivě, vrátila, čekal na mě.

"Mám nápad," řekl.

A tak jsme vytvořili plán. Hledání otce jsem odložila na jindy. Gyron se nakonec rozhodl jít s námi, protože i on chtěl vidět zkázu Temného. S úsměškem jsem si uvědomila, že Olixea měla pravdu. Neujsdu svému osudu.

Nebylo to daleko. Týden cesty. Týden, strávený v podivné společnosti. Mezi Rváčem a Nyrhem se vytvořil napjatý vztah vzájemného respektu a Gyron to vše mlčky sledoval s nevyzpytatelným výrazem v očích. Trápilo mě to. Milovala jsem je. Oba. A věděla jsem, příliš dobře jsem věděla, že jim takhle ubližuju. Ale čekalo nás setkání se smrtí. A já je chtěla mít po boku alespoň do té doby. Dodávali mi sílu. Věděla jsem, že je to sobecké. Nemohla jsem jinak. A Rváč i Nyrho mi rozuměli.

Ráno sedmého dne jsme dorazili k opevnění. Vysoké hradby z temného kamene se vypínaly k nebi, zlátnoucím vycházejícím sluncem. Čagu, Nyrhova vraníka i šimla, kterého jsme v Darfelu koupili pro Gyrona, jsme nechali uvázané ve stínu stromů a Rváč je střežil. Nyrho mi nasadil stříbrný obojek, na jehož spodní stranu jsme pečlivě připevnili kůži, aby se mě kov nedotýkal. Sám si do rukávu schoval úzkou dýku. Gyron, který měl představovat zájemce o vstup do Čisté země, se k nám přidal. Olixein prsten jsem skryla do kapsy. Vyrazili jsme.

Chlad brány nás přivítal rozevřeným chřtánem mříží. Stráž v černé zbroji Nyrha pozdravila, když jim odpověděl na heslo, prohledala Gyrona, zabavila mu tesák a pustila nás dál. Vešli jsme na rozsáhlé nádvoří. Klopýtala jsem a potácela se, jako by mě stříbro zbavovalo smyslu. Další brána, tentokrát zavřená, vedla do paláce. Strážci nás pustili dál. Procházeli jsme změtí chodeb, osvětlených plameny pochodní v držácích. Konečně jsme zastavili přede dveřmi z temného dřeva, pobitého kovovými pásy. Nyrho pronesl dvě podivná slova a dveře se nehlučně otevřely. Vešli jsme do sálu. Obrovský křišťálový lustr zářil odlesky svící. Podlahu pokrýval měkký koberec v pestrých barvách. Zlato, drahé kameny a vzácná dřeva, zrcadla ve zdobených rámech, to vše naplňovalo místnost přepychem. Muž v prosté černé košili, stojící u stolu zavaleného papíry, vypadal nějak nepatřičně, jako skvrna špíny na barevném ubrusu. Otočil se k nám. Skryla jsem svůj úžas za bolestný výkřik a popálila si ruce o obojek, který jsem se v hrůze pokusila strhnout. Zнала jsem toho, kterému říkali Temný, zakladatele Čisté země a pronásledovatele mágů. Byl . to Archat.

"Vidím, žes mi ji přivedl," zapředl sametovým hlasem. Vyzařovala z něj moc větší, než kterou vládl na Saiské universitě.

Rostla ve mně touha pokleknout, sklonit před ním hlavu, byl tak moudrý a vznešený... Cítila jsem sílu, vyzařující z ochranné magické bariéry, za kterou stál.

"Tak, má krásná Šeral, konečně se zase setkáváme." Naklonil se ke mně a oči mu plály něžným svitem. Jako otec, vítající dceru... "Přivaž ji," obrátil se k Nyrhovi.

Mladík připevnil řetěz, na kterém mě vedl, k pevnému železnému kruhu ve zdi. Ruce se mi roztřáslly. Už brzo, brzo...

Archat se na mě smutně usmál: "Kdybych tenkrát jen tušil, jak jsem tě měl blízko. Kdybych jen věděl, že Kalek ještě stihl zplodit s tou děvkou dítě..."

Cítila jsem, jak mi hrůza spoutává smysly. Kalek? Král Kalek?

"Och ano, tvým otcem byl král," řekl Archat, jako by mi četl myšlenky. Unaveným gestem si prohrábl dlouhé černé vlasy. "Divíš se? Kdysi dávno jsem byl jeho dvorním mágem, čekal jsem, až se projeví dědičná kletba a já získám krev krále – vlkodlaka, abych mohl zachránit zemi, jenže Kalek neunesl svůj osud a v noci na své dvacáté narozeniny utekl. Hledal pomoc všude, mezi léčiteli i jasnovidci, potuloval se v přestrojení za žoldáka zemí a v noci zabíjel. A já hledal jeho, pořád pozdě, pořád o krok za ním. Tak jsem pomohl zevolskému pánu shromáždit vojska. Doufal jsem, že se Kalek do bitvy vrátí. Byl jsem mu na stopě, když přišel na Vetranskou planinu, jenže ten blázen si už nevážil vlastního života. Zemřel v nějaké hloupé srážce hned prvního dne bitvy. Kdybych jen věděl, že ta děvka..."

Poznání mě málem srazilo na kolena. Uvědomila jsem si, proč mi kejkliřovy oči připadaly tak známé. Byly to Archatovy oči.

"Teď je pozdě litovat," pokračoval spíš sám k sobě. "Konečně mám, co jsem potřeboval. Dokončím rituál a znovu scelím zemi." Přejel si štíhlými prsty po tváři, mladé, krásné a temné. Pak se obrátil k Nyrhovi: "A ty, chlapče, pojď si pro svou odměnu."

Zatajila jsem dech. Teď nebo nikdy. Mladík vykročil, bariéra ho propustila a Nyrho pohlédl Archatovi do očí. A pak...

Pocítila jsem ledové zamrazení. Chtěla jsem vykřiknout, varovat ho... Pozdě. Nyrho se pomalu sesul na kolena. Dýka mu vypadla z chvějících se prstů.

"Já...", zašeptal. "Nemůžu. Odpusť..." Nevím, komu se omlouval, jestli mně nebo Temnému.

Archat se usmál, soucitně a laskavě. "Já se nezlobím, chlapče. Podej mi tu dýku."

Nyrho se pohnul.

"Ne!" vydralo se mi konečně z hrůzou staženého hrdla.

Čaroděj pevně sevřel nabídnutou rukojeť. Zachytila jsem pohled jeho očí a přečetla si v nich rozsudek. Zalesklo se ostří. Skočila jsem. Bolest mnou smýkla zpět a srazila mě na kolena. Nedokázala jsem překonat bariéru. Archat pomalu, skoro zasněně napřáhl ruku. Pokusila jsem se přervat řetěz.

A potom čaroděj prořízl Nyrhovi hrdlo.

Vykřikla jsem, nenávist mě rvala na kusy, spalovala všechno příčetné, všechno lidské. Temný se otočil ke Gyronovi a pokynul mu. Léčitel se vrávoravým krokem loutky vydal k čaroději. Krev se vpíjela do koberce v podivných vzorech a v Nyrhových hlubokých, hnědých očích se odrážely plamínky svící. Rozepnula jsem obojek. Bolest ze spálených prstů ke mně pronikala nejasně, jakoby z dálky. Zavrčela jsem. Vztek mi dodával sílu. Šaty se

rozervaly na cáry. Zabít. Zabít. Vycenila jsem tesáky a srst na zátylku se zježila. Cítila jsem pot a strach. Nepřítel měl strach. Zabít. Skočila jsem. Mravenčení na kůži, průchod bariérou... Tesáky se zanořily do měkkého masa. Horká krev vychrstla do tlamy. Trhnutí čelistí...

Gyron mi pomohl vstát. Sklonila jsem se k Nyrhovi.

"Je mrtev," řekl Gyron a v jeho tváři se víc než kdy dřív odrazilo břemeno let. "Nemohl jsem s tím nic udělat."

Povolala jsem bránu a zvedla Nyrhovo tělo do náruče. Nenávist zmizela a já cítila jen ledovou prázdnotu a strašnou únavu. S Archatovou smrtí padly všechny magické bariéry a ochrany jeho sídla. Hrad, starý jako sám čas, se začal hroutit. Soustředila jsem všechny síly brány. Chystala jsem se provést kouzlo, které zase nachýlí křehkou rovnováhu světa. Ale nezáleželo mi na tom. Někdo udeřil do dveří. A znovu. Potom kovové panty povolily. Do místnosti vtrhli muži v černé zbroji. V šedé mlze jsem zahlédla jejich vyděšené tváře, hroutící se zdi, křišťálový lustr roztříštěný na tisíc kousků...

Slunce stálo vysoko na obloze a vítr nám čechal vlasy. Položila jsem Nyrhovo tělo na zem. Rváč tiše zakňučel. Naše náhlé zjevení ho muselo vyděsit, ale na rozdíl od koní to na sobě nedával znát. Ozvalo se duté zahřmění a země se zachvěla. Hradby se zřítily. Temný, Archat, kejklíř a zrádce byl pohřben v ruinách svého pyšného paláce. Ale necítila jsem radost. Jenom hořký smutek. Nyrha jsme pohřbili na Vetranské planině, kde leželo tělo mého otce, kterého jsem nikdy nepoznala. Nikod vyslechl mé vyprávění a znovu mi nabídl, abych zůstala. Odmítla jsem. Zato Gyron přijal. Říkal, že ve službách chámu bude moci lépe využít svých léčitelských dovedností. Rozloučili jsme se. Olixee jsem vrátila její prsten a vysmála se řečem o vyvolení i prosbám, abych zrůdy vedla v boji proti Čisté zemi, která se se smrtí Temného zdaleka nerozpadla. Ta žena s bílými vlasy a rudýma očima věděla, že jsem Kalekova dcera. A znala Archatovo jméno. Byla vidoucí, jak říkal Gyron. Dokázala číst ve věcech minulých i budoucích. Měla jsem léčitele lépe poslouchat. Možná by teď Nyrho žil. Hodněkrát jsem utekla před svou minulostí. Možná, že zase utíkám. Možná ne. Čaga má lehký krok a Rváčovy rány už se zahojily. Čeká mě dlouhá a divoká noc.

ilustroval Jan Štěpánek